

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ  
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

## ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2024

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ ( Λκ. ιζ΄ 12-19 )  
21 Ιανουαρίου 2024

Άμέσως μετά τις γιορτές του Αγίου δωδεκαημέρου, αγαπητοί αδελφοί, το προσκλητήριο για την μετάνοια της παρελθούσης Κυριακής συμπληρώνεται σήμερα απ' το μάθημα της εύχαριστίας και της εὐγνωμοσύνης. Άκούσαμε σήμερα στο εὐαγγελικό ανάγνωσμα το γνωστό θαῦμα της θεραπείας τῶν δέκα λεπρῶν.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ διαψεύδει τὸ γνωστὸ ἀξίωμα «πάνω ἀπ' ὅλα ἡ ὑγεία». Καὶ βεβαίως ἡ ὑγεία εἶναι πολὺ σημαντικὸ ἀγαθό. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τὸ πρῶτο καὶ τὸ μοναδικό. Καὶ στοὺς δέκα λεπροὺς ὁ Χριστὸς χάρισε τὴν σωματικὴ τους ὑγεία. Οἱ ἐννέα ὅμως ἀπ' τοὺς δέκα ἐξακολούθησαν νὰ εἶναι ἄρρωστοι ἀπὸ μία χειρότερη λέπρα. Μὲ τὴν θεραπεία ἀπ' τὴν σωματικὴ λέπρα ἐπέστρεψαν στὶς οἰκογένειές τους, δηλαδή ὁ καθένας στὸ σπίτι του καὶ στὴν ἐργασία του. Μέχρι ἐκείνη τὴν στιγμή δὲν ἐπιτρεπόταν ἡ ἐλεύθερη ἐπικοινωνία μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ζοῦσαν σὲ ἀπομόνωση ἐπειδὴ ἡ ἀρρώστια ἦταν μεταδοτικὴ, ἀλλὰ μέχρι τὴν στιγμή τῆς θεραπείας μεταξύ τους ἦσαν ἐνωμένοι. Καὶ οἱ δέκα βρέθηκαν στὸ ἴδιο σημεῖο μεταξύ Σαμαρείας καὶ Ἰουδαίας, ἀπ' τὸ ὁποῖο διερχόταν ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Καὶ οἱ δέκα ἀπηύθυναν μὲ ἓνα στόμα τὴν θερμὴ ἱκεσία πρὸς Αὐτὸν γιὰ τὴν θεραπεία τους. Ἀμέσως μετὰ τὴν θεραπεία ὅμως διασκορπίσθηκαν καὶ ὁ καθένας ἐπέστρεψε στὸ σπίτι του, στὴν οἰκογένειά του καὶ στὴν ἐργασία του. Δυστυχῶς, ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι περιμένουμε καὶ ἀπαιτοῦμε ἀπ' τοὺς ἄλλους νὰ μᾶς βοηθοῦν καὶ νὰ μᾶς συμπαραστέκονται στὰ προβλήματα καὶ στὶς δυσκολίες μας. Δὲν θέλουμε νὰ μένουμε μόνοι στὰ δυσάρεστα τῆς ζωῆς. Μὲ τὴν παρουσία καὶ τὴν παρηγοριὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ὅπωςδήποτε τὸ βᾶρος τῶν θλίψεων γίνεται ἐλαφρύτερο. Ὅταν ὅμως εἴμαστε ὑγιεῖς, δυνατοί, χωρὶς στενοχώριες, τότε θέλουμε νὰ ἀπολαύσουμε μόνοι μας τὴν εὐτυχία μας.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἔπρεπε καὶ οἱ δέκα (πρώην) λεπροὶ νὰ εἶναι εὐαισθητοποιημένοι. Σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς δὲν ἐπιτρεπόταν ἡ ἐλεύθερη ἐπικοινωνία τῶν λεπρῶν μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἐπειδὴ ἡ ἀρρώστια ἦταν μεταδοτικὴ. Ἡ ἀπομόνωση ἐπιβαλλόταν σὲ αὐτοὺς μέχρι τὴν ἐποχὴ μας, καθὼς τὸ ἀντίστοιχο φάρμακο ἐφευρέθηκε πρὶν ἀπὸ λίγες δεκαετίες. Στὸ ἀρχαῖο Ἰσραὴλ ὅμως ἡ παραπάνω ἀπαγόρευση ἦταν γραμμένη καὶ στὸν Νόμο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἡ λέπρα θεωροῦνταν «ἱερὴ ἀρρώστια», δηλαδή τύπος τῆς ἁμαρτίας. Ὅπως ἡ λέπρα κατατρώγει σιγὰ - σιγὰ καὶ στὸ τέλος ἐξαφανίζει πλήρως τὸ σῶμα τοῦ

άρρώστου, ώστε ο θάνατος να είναι αναπόφευκτος, κατά παρόμοιο τρόπο και η άμαρτία διαλύει πλήρως τον άνθρωπο. Γι' αυτό και σε περίπτωση θεραπείας απ' την λέπρα, ο Μωσαϊκός Νόμος προέβλεπε ότι οι ιερείς θα έδιναν τὸ πιστοποιητικὸ τῆς ἐλεύθερης ἐπικοινωνίας σὲ ὅσους εἶχαν θεραπευθεῖ. Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἀναφέρονται τρεῖς περιπτώσεις ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι προσεβλήθησαν ἀπ' τὴν λέπρα: α) ἡ Μαριάμ, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μωϋσέως, ἐπειδὴ θέλησε νὰ ἀναλάβει τὴν θέση τοῦ ἀδελφοῦ τῆς στὴν ἡγεσία τοῦ ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, β) ὁ βασιλιάς Ὀζίας, ἐπειδὴ θέλησε νὰ ἀσκῆσει καὶ ἀρχιερατικὰ καθήκοντα στὸν Ναὸ τοῦ Σολομώντα καὶ ἀγνόησε τὶς σχετικὲς προειδοποιήσεις καὶ γ) ὁ Γιεζὶ, ὁ ὁποῖος θέλησε νὰ σφετερισθεῖ τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ἔστειλε ὁ Νεεμὰν ὁ Σύρος πρὸς τὸν Ναὸ ὡς ἔκφραση εὐγνωμοσύνης γιὰ τὴν θεραπεία του ἀπ' τὴν λέπρα στὰ νερὰ τοῦ Ἰορδάνη ποταμοῦ. Καὶ στὶς τρεῖς αὐτὲς περιπτώσεις ἡ λέπρα ἀπετέλεσε τὴν παιδαγωγικὴ τιμωρία ἀπ' τὸν Θεό, ἐπειδὴ εἶχαν προηγηθεῖ ἀμαρτήματα, τὰ ὁποῖα στρέφονταν ἐναντίον τῆς συνοχῆς καὶ τῆς ἐνότητος τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ: ἡ φιλαρχία, ἡ ἀντιποίηση τῆς ἱερατικῆς ἐξουσίας καὶ ἡ πλεονεξία.

Οἱ δέκα λεπροὶ κραύγασαν μὲ ἓνα στόμα πρὸς τὸν Χριστὸ καὶ ζήτησαν τὴν θεραπεία ἀπ' τὴν ἀρρώστια. Στὴν συνέχεια ὑπάκουσαν χωρὶς ἀντιρρήσεις στὴν ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος τοὺς διέταξε νὰ προσέλθουν στοὺς ἱερεῖς. Ὅλα αὐτὰ δείχνουν ὅτι εἶχαν τὴν ἀπαραίτητη πίστη, χωρὶς τὴν ὁποία κανένα θαῦμα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθεῖ. Γιὰ νὰ θεραπευθοῦν ὅμως πλήρως, χρειαζόταν καὶ κάτι παραπάνω, τὸ ὁποῖο ὅμως οἱ ἐννέα στοὺς δέκα δὲν εἶχαν συνειδητοποιήσει. Οἱ ἄνθρωποι θέλου-με νὰ ἀπολαμβάνουμε στὴν ζωὴ μας τὶς δωρεὲς τοῦ Θεοῦ. Νομίζουμε ὅτι εἶναι δικαίωμά μας, ἀλλὰ λησμονοῦμε νὰ εὐχαριστήσουμε τὸν Δωροεδότη καὶ στὴν συνέχεια δὲν ἐνδιαφερόμαστε νὰ μοιρασθοῦμε μὲ τοὺς ἀδελφοὺς ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ, τὰ προσφερόμενα ἀπ' τὸν Θεὸ σὲ μᾶς.

Ἐχομε ἀκούσει πάνω σὲ αὐτὸ τὸ θαῦμα πολλὰ κηρύγματα, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, στὰ ὁποῖα ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς ὅτι ἡ ἀχαριστία εἶναι πολὺ ἄσχημο πρᾶγμα καὶ ὅτι οἱ ἐννέα ἀπ' τοὺς δέκα (πρῶν) λεπροὶ ἔπρεπε νὰ δείξουν τὴν στοιχειώδη εὐγένεια. Τὸ ζητούμενο ὅμως δὲν εἶναι νὰ ἀποκτήσουμε «καλοὺς τρόπους συμπεριφορᾶς», ἀλλὰ κάτι πολὺ βαθύτερο: Νὰ καταλάβουμε ὅτι εἴμαστε ἄρρωστοι ἀπὸ τὴν ἐγωπάθεια, μιὰ ἀρρώστια πολὺ χειρότερη ἀπ' τὴν λέπρα. Καὶ ἡ θεία Λειτουργία, στὴν ὁποία ἤλθαμε καὶ σήμερα, ὀνομάζεται κυρίως θεία Εὐχαριστία. Ἄν δὲν ἐρχόμαστε, αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν αἰσθανόμαστε τὴν ἀνάγκη νὰ εὐχαριστήσουμε τὸν Θεό. Ἄν ἐρχόμαστε καὶ δὲν προσέχουμε τὰ λόγια τῆς εὐχαριστίας στὴν εὐχὴ τῆς «Ἀναφορᾶς», ἄς παραδεχθοῦμε ὅτι μᾶς ἐνδιαφέρει μόνο ἓνα βαρετὸ τυπικὸ καθῆκον νὰ ἐκτελέσουμε. Ἄς σκεφθοῦμε ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἔχει καμιά ἀνάγκη ἀπὸ μᾶς. Ἄς καταλάβουμε ὅτι εἴμαστε ἄρρωστοι καὶ εἶθε νὰ θεραπευθοῦμε. Ἀμήν!

π. Ν.Η.

[dkpdf-button]